

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD
Moravské nám. 6
657 40 Brno

VÁŠ DOPIS ZNAČKY/ZE DNE

NAŠE ZNAČKA
OD 932/20-12/67.1/20211/NL

VYŘIZUJE/LINKA
Mgr. Lenka Fričová/473
lenka.fricova@kraj-lbc.cz

LIBEREC
11. května 2021

Žalobce:

Právně zastoupený:

Žalovaný (stěžovatel):

Krajský úřad Libereckého kraje
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

Zastoupený zaměstnankyní: Mgr. Lenkou Fričovou, právníčkou právního odboru Krajského úřadu Libereckého kraje, pověřenou k zastupování v níže uvedené právní věci (pověření ze dne 27. 10. 2015 a kopie magisterského diplomu v oboru právo jsou přílohami kasační stížnosti)

Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci,
č.j.: 60 A 2/2021, ze dne 26. dubna 2021

I.

Dne 27. dubna 2021 byl stěžovateli doručen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), č.j.: 60 A 2/2021, ze dne 26. dubna 2021. Krajský soud rozsudkem výrokem č. I zrušil pro nezákonnost rozhodnutí stěžovatele č.j.: OD 932/20-2/67.1/20211/NL, KULK 89814/2020, ze dne 14. prosince 2020 a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení, výrokem č. II rozhodl o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení žalobci k rukám advokáta, v celkové výši 9 800 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

V zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů od doručení podává stěžovatel tuto

k a s a č n í s t í ž n o s t.

Krajský úřad Libereckého kraje

U Jezu 642/2a • 461 80 Liberec 2 • tel.: + 420 485 226 473 • fax: + 420 485 226 444

e-mail: lenka.fricova@kraj-lbc.cz • www.kraj-lbc.cz • IČ: 70891508 • DIČ: CZ70891508
Datová schránka: c5kbnkw

II.

Stěžovatel napadá shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“)], kdy jde i o zjevnou nedostatečnost důvodů rozsudku krajského soudu [ust. § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního] pro zrušení žalovaného rozhodnutí, a to z následně uvedených důvodů:

K důvodu kasační stížnosti stěžovatel uvádí následující skutečnosti:

Krajský soud se při svém rozhodování neztotožnil s posouzením okolností z hlediska zavinění přestupku žalobcem ve formě nevědomé nedbalosti (viz bod 19. rozsudku). Přičemž v další části rozsudku (viz bod 20.) uvádí, že řidička vozidla VW Passat [redacted] rozporu s pravidly silničního provozu předjížděla vozidlo Hyundai (řidičky [redacted] zprava v připojovacím pruhu od čerpací stanice, přičemž následně v místě, kde připojovací pruh končí, nedala přednost vozidlům jedoucím v průběžném pravém jízdním pruhu, dokončila manévr předjíždění a najetím vlevo ohrozila vozidlo Hyundai, jehož řidička musela na vzniklou situaci prudce reagovat. Dle krajského soudu, s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, nebylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, jak to dovodily správní orgány, aby předpokládal, že řidička vozidla VW Passat v připojovacím pruhu, kromě nedovoleného předjíždění vozidel po zpomalení vozidla (žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že vozidlo zpomalilo, přičemž tuto skutečnost neměly správní orgány jinými důkazy za vyvrácenou) nedá přednost vozidlu Hyundai jedoucímu v pravém průběžném jízdním pruhu a předjížděcí manévr dokončí a zařadí se před toto vozidlo najetím na něj způsobem, na který byla nucena řidička Hyundai prudce reagovat. Dle krajského soudu lze žalobci přisvědčit, že správní orgány při posouzení zavinění přestupku nevzaly v potaz skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. V jeho prospěch svědčila především svědecká výpověď řidičky vozidla Hyundai, [redacted] která potvrdila, že jeho jízda byla klidná a po celou dobu jízdy za jejím vozidlem byla vzdálenost mezi vozidly přiměřená situaci v provozu na pozemní komunikaci. Svědkyně [redacted] potvrdila, že způsob jízdy řidičky vozidla VW Passat neodpovídal běžné dopravní situaci a řidička vyvolala kolizní stav, kdy svědkyni samotné k zvládnutí situace zřejmě napomohl systém „asistent brždění“. Za takové situace nelze dovodit, že bylo v reálných možnostech žalobce, aby předvídal další porušení pravidel silničního provozu řidičkou vozidla VW Passat. Tento popsany manévr řidičky vozidla VW Passat nelze hodnotit jako předvídatelnou okolnost jen proto, že jak žalobce, tak i řidička vozidla Hyundai vnímali jízdu tohoto vozidla jako agresivní a nebezpečnou. Dle krajského soudu ve prospěch žalobce svědčilo i jeho tvrzení o dodržení tzv. pravidla dvou sekund, k jehož dodržení se správní orgány blíže nevyjádřili. V návaznosti na to krajský soud dospěl k závěru, jak vyplývá z rozsudku, že správní orgány dospěly k nesprávnému právnímu závěru, že se žalobce dopustil zaviněného porušení pravidel silničního provozu ve formě nedbalosti nevědomé.

Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu (zejména úvahy krajského soudu ohledně pohybu vozidla řidičky [REDAKCE] v připojovacím jízdním pruhu a také ohledně nesprávného právního závěru správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku ve formě nedbalosti nevědomé).

Stěžovatel předně uvádí, že v posuzované věci se zcela jednoznačně a prokazatelně nejednalo o „standartní situaci“ v provozu na pozemních komunikacích, jelikož řidička [REDAKCE] se již před předmětnou kolizní situací chovala neohleduplně, riskantně až agresivně, což vyplývá z předložené spisové dokumentace i z výpovědi svědkyně [REDAKCE] a taktéž z vyjádření žalobce. Taktéž je potřebné přihlédnout k tomu, že zmiňované pravidlo „2 sekund“ pro dodržení dostatečné bezpečnostní vzdálenosti je pouhým doporučením a není vůbec aplikovatelné ve všech situacích. Naopak, vždy je potřebné přihlédnout též ke všem okolnostem konkrétního případu (technickému stavu pozemní komunikace, hustotě provozu na pozemní komunikaci, technickému stavu vozidla, povětrnostním podmínkám, zkušenosti řidiče, ostatním účastníkům provozu na pozemní komunikaci, atd.). Stěžovatel se opakovaně vyjádřil v napadeném rozhodnutí v tom smyslu, že žalobce mohl a měl zvětšit odstup od před ním jedoucího vozidla Hyundai, řidičky [REDAKCE] [REDAKCE] vzhledem k nestandardnímu (neobvyklému) chování řidičky vozidla VW Passat, [REDAKCE] [REDAKCE] v provozu na pozemní komunikaci i když nekonkretizoval, že odstup měl být větší než doporučovaný odstup na vzdálenost ujetou při dané rychlosti jízdy za 2 sekundy (který dle vyjádření žalobce byl žalobcem dodržen, což je ale těžko prokazatelné). Dále stěžovatel uvádí, že dle ust. § 17 odst. 1 (věta třetí) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), citace: **„Při jízdě v připojovacím nebo odbočovacím pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo jedoucí v průběžném pruhu.“**, se vpravo smí předjíždět. Je pravdou, že v předmětném úseku pozemní komunikace bylo dopravní značkou **B 21a Zákaz předjíždění**, řidičům zakázáno předjíždět motorové vozidlo vlevo s výjimkou motocyklu bez postranního vozíku, ale řidička vozidla VW Passat, [REDAKCE] se pohybovala vpravo a v připojovacím pruhu, takže se z její strany nemohlo jednat o „nedovolené předjíždění“, tak jak uvedl krajský soud ve svém rozsudku. Dále je též potřebné poukázat na ust. § 12 odst. 7 zákona o silničním provozu, dle kterého **„při zařazování z připojovacího pruhu do průběžného pruhu řidič nesmí ohrozit řidiče jedoucí v průběžném pruhu“**, může je však omezit. Pravdou je, že řidička vozidla VW Passat neuzila v tomto případě připojovacího pruhu k účelu, ke kterému byl na daném místě vybudován (zřízen), ale žalobce již z předcházejícího protiprávního jednání řidičky vozidla VW Passat mohl předpokládat, že v něm bude pokračovat (a to buď tak jak předvedla nebo i jiným jednáním). Povinností žalobce tedy jednoznačně bylo ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem Hyundai, řidičky [REDAKCE] tak, aby se mohl vyhnout srážce s jejím vozidlem, když řidička [REDAKCE] náhle sníží rychlost jízdy nebo zastaví vozidlo, a to i z důvodu, že ji omezí nebo ohrozí řidička [REDAKCE] při vjíždění z připojovacího pruhu do pruhu průběžného. Řidička [REDAKCE] s vozidlem Hyundai zastavila, aniž by došlo ke střetu jejího vozidla Hyundai s vozidlem VW Passat. Tato okolnost je podle názoru stěžovatele podstatná a krajský soud ji dostatečně neposoudil, resp. se s ní nevypořádal. Pokud totiž byli žalobce a řidička [REDAKCE] [REDAKCE] vystaveni stejným okolnostem, které spočívaly v bezprostřední účasti při agresivní jízdě řidičky [REDAKCE] a oba dle mínění krajského soudu neporušili ust. § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, je nutno také zohlednit, že každý z nich reagoval na tuto jízdu jinak a s odlišným

výsledkem – [REDAKCE] která byla navíc nebezpečným manévrem řidičky [REDAKCE] [REDAKCE] přímo ohrožena, své vozidlo ubrdila, ale žalobce nikoliv. Přitom situace by byla odlišná, kdyby bylo došlo ke střetu vozidla Hyundai s vozidlem VW Passat, tj. pokud by žádný z řidičů své vozidlo neubrdil. Přitom zvážení této okolnosti je podle názoru stěžovatele z pohledu zavinění žalobce podstatné.

Z nadepsaných důvodů stěžovatel trvá na tom, že se v případě žalobce jednalo o zaviněné jednání – nedbalost nevědomou, což i (dle svého uvážení) v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil. V odůvodnění rozhodnutí se stěžovatel krátce vyjádřil i k záznamu z palubní kamery umístěné ve vozidle VW Transporter, které řídil žalobce. Tento záznam dle vyjádření žalobce nebylo možné přehrát a paměťová karta byla vyhozena do odpadu, což je jen další okolnost, která znevěrohodňuje žalobcovu obhajobu a lze jenom polemizovat nad skutečným důvodem, proč se tak stalo, a co se v okamžicích před střetem vozidel dělo v kabině žalobce.

III.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům považuje stěžovatel rozhodnutí soudu ze dne 26. dubna 2021 za nesprávné vzhledem k nesprávnému posouzení právní otázky, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č.j.: 60 A 2/2021, ze dne 26. dubna 2021, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Mgr. Lenka Fričová
právníčka právního oddělení
Krajského úřadu Libereckého kraje